

3 1761 07968843 8

Matyas, Florian

Egy honforlalas elotti magyar
hadjarat Nemetorszagban es I.
Andre, Kalman kiralyaink halala
everol

DB
927
137

285 289.

ÉRTEKEZÉSEK
TÖRTÉNETI TUDOMÁNYOK KORÉBOL.

KIADJA A MAGYAR TUD. AKADEMIA
A II. OSZTÁLY RENDELETÉBŐL

SZERKESZTI

PAUER IMRE

OSZTÁLYTITKÁR.

XVII. KÖTET. 8. SZÁM.

EGY HONFOGLALÁS ELŐTTI
MAGYAR HADJÁRATRÓL NÉMETORSZÁGBAN

ÉS

I. ENDRE, KÁLMÁN KIRÁLYAINK HALÁLA ÉVÉRŐL.

MÁTYÁS FLÓRIÁN

L. TAGTÓL.

(Olvastatott a Magyar Tud. Akadémia II. osztálya 1898. aprilis 1-én tartott ülésén.)

Ára 30 kr.

BUDAPEST.

1898.

45
250

ÉRTEKEZÉSEK

A TÖRTÉNETI TUDOMÁNYOK KÖRÉBŐL.

Első kötet. (1867—1870.) I—XII. 3 frt 20 kr. — **Második kötet.** (1871—1872.) I—X. 1 frt 80 kr. — **Harmadik kötet.** (1873—1874.) I—X. 2 frt. — **Negyedik kötet.** (1874—1875.) I—VI. 3 frt 20 kr. — **Ötödik kötet.** (1875—1876.) I—V. 3 frt 55 kr. — **Hatodik kötet.** (1876—1877.) I—X. 3 frt 05 kr. — **Hetedik kötet.** (1877—1878.) I—X. 3 frt.

Nyolczadik kötet. I. A helynevek és a történelem. *Pesty Frigyes*től. 40 kr. — II. Erzsébet Anglia királynője és Ausztria. 1563—68. *Wertheimer Edétől.* 30 kr. — III. A királyi könyvek a vegyes házakbeli királyok korszakában. *Hajnik Imrétől.* 10 kr. — IV. Az első hazai hírlap. 1705—1710. *Thaly Kálmántól.* 30 kr. — V. Dobó István Egerben. *Gyárfás Istvántól.* 50 kr. — VI. Szalay Ágoston emlékezete. *Deák Farkastól.* 10 kr. — VII. Északnyugoti utam. *Rómer Flóristól.* 10 kr. — VIII. Bél Mátyás. *Haan Lajostól.* 40 kr. — IX. Tata fénykora. (1412—1542.) *Wenzel Gusztártól.* 40 kr. — X. A körmöczy régi kamara és grófjai. *Krizskó Páltól.* 40 kr.

Kilenczedik kötet. I. A tervezett négyes szövetség Ausztria-, Orosz-, Francia- s Spanyolország közt. 1787—1790. *Wertheimer Edétől.* 50 kr. — II. A Limes Dacicus első része. *Torma Károlytól.* 90 kr. — III. Jelentés a gyulafehérvári káptalan levéltárában tett kutatásokról. *Szilágyi Sándortól.* 10 kr. — IV. A kalendáriumokról. *Jakab Elektől.* 40 kr. — V. Az aquinemi amphitheatrum északi fele. *Torma Károlytól.* 1 frt. — VI. A zámi és ohati apátságok. *Balássy Ferencztől.* 30 kr. — VII. Nápolyi Péter. Egy diplomata a XVII. század elejéről. *Szilágyi Sándortól.* 10 kr. — VIII. A Renaissance kezdete és fejlődése, különös tekintettel hazánk műépítészeti emlékeire. *Myskovszky Victortól.* 40 kr. — IX. Marsigli élete és munkái. *Beliczay Jónástól.* 60 kr. — X. Az európai vasúti ügy fejleményei és eredményei a magyar magánjog szempontjából. *Wenzel Gusztártól.* 50 kr. — XI. A paraszt vármegye. *Gyárfás Istvántól.* 30 kr. — XII. Adatok a helynevek történetéhez. *Majláth Bélától.* 20 kr.

Tizedik kötet. I. Bethlen Gábor és a svéd diplomácia. *Szilágyi Sándortól.* 20 kr. — II. Az 1609-ki pozsonyi országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihálytól.* 30 kr. — III. Forgách Ádám és Báthory Sónia ékszerzeinek történetéből. *Majláth Bélától.* 20 kr. — IV. A Fuggerek jelentősége Magyarország történetében. *Wenzel Gusztártól.* 40 kr. — V. A jászékunk nyelve és nemzetisége. *Gyárfás Istvántól.* 50 kr. — VI. Mythologiai elemek a székely népköltészet- és népeletben. *Kozma Ferencztől.* 30 kr. — VII. A Hajduk kibékítési kísérlete Inánchon 1607-ben. *Majláth Bélától.* 20 kr. — VIII. A Petrarka Codex kún nyelve. *Gyárfás Istvántól.* 60 kr. — IX. I. Rákóczy György első összeköttetései

D. 289.

EGY HONFOGLALÁS ELŐTTI
MAGYAR HADJÁRATRÓL NÉMETORSZÁGBAN

ÉS

I. ENDRE, KÁLMÁN KIRÁLYAINK HALÁLA ÉVÉRŐL.

*

Lg VIII M 165
Hw. 1314.

MÁTYÁS FLÓRIÁN

L. TAGTÖL.

Állam- és Könyvtár
K. 1351
nyvtár.

(Olvastatott a M. Tud. Akadémia II. osztálya 1898. április 4-ikén tartott ülésén.)

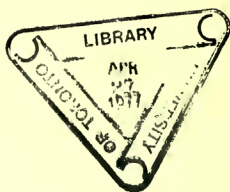
1892
20. VI. 1937

Állam- és Könyvtár
K. 1351
nyvtár.

BUDAPEST.

KIADJA A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA.

1898.

Budapest. Az Athenaeum v. t. könyvnyomdája.

ELŐZMÉNYEK.

A kíváncsiság megvan úgy állatban mint emberben, s főczélja az egyén esetleges sérelmét védelem vagy menekülés által megelőzhetni. A jövőjéről gondoskodó s tapasztalásból tanulni szokott embernél a kíváncsiság tudásvágygyá alakul; mert ő még kényelmes helyzetre is törekszik, hogy szellemi fejlődése teljesülhessen.

Innen van az, hogy, mióta az emberi gondolat szóval, írásban és sajtó útján is közölhető, széles olvasókört szerzett a kíváncsiság a regényirodalomnak és nagy kelendőséget a történeti munkáknak.

Mi is élénk vágygyal szoktuk olvasgatni régi mesés krónikáink után a tudósok szerkesztette hecsesebb történeti műveket. Sokat tanultunk a kritikai elmélettel írt munkákból; de bosszankodtunk is olykor, midőn irodalmi hazugságon fogtuk az írókat. Az is előfordult, hogy mosolyogtunk a képzelődési hóborton vagy szánakoztunk a készületlenségre valló tudatlanságon.

Következtek a bírálatos megjegyzések: mert térdítéseket és tévedéseket kíméletből vagy félelemből elhallgatni, felségsértési bűn a história, mint valódi tények tudománya, ellen. A megrovás és helyreigazítás pedig felebaráti kötelesség teljesítése, az olvasó közönség s a tanári előadásokat észbe tartani kényszerült tanuló ifjúság iránt.

Megkülönböztetjük mi a szándékos hazugságokat, a fogytékos ítélő tehetség — vagy naiv hiszékenység okozta tévedésektől. Ily tévedések többnyire gyanús kútfői adatok könnyelmű felhasználásából származnak. Példákat is hozhatunk fel, melyek óvatosságra intsek e tekintetben újabb történetíróinkat.

Némely kútfői gyűjtemény gyarlósága.

Számos tévedésekre adnak alkalmat a kútfői gyűjteményekkel nyereségre spekuláló hanyag és tudatlan vállalkozók. Például szolgál a »Monumenta Arpadiana« című. Endlicher nevét bitorló gyűjteményes munka 1849-ből. Hiányosak abban nemcsak egyes oklevelek másolatai, hanem teli sajtóhibákkal a nyomdai kiállítás is. Nem is tanácsos annak valamelyik közleményére, kritikai felülvizsgálat nélkül, hivatkozni. Példák bizonyítják.

1.

A IV. Béla 1267-diki oklevéléről az áll az 512. lapon, hogy az az országos levéltár példányáról vett másolat (e membrana tabularii regii). De ha összehasonlítjuk azt az eredetivel, azt látjuk, hogy a tartalom egy része ki van hagyva, s csak Fejér hibás és hiányos másolata áll előttünk. (Cod. dipl. IV. 3., 391—2. ll.)

Az eredetiben: »dux Transilvanus«, e másolatokban »Transilvanie«. A VI. cikkben »possessiones eius non distrahantur«, e helyett: »possessiones et bona ipsius medio tempore non distrahantur«. A többi szöveg is egész végig hiányos és töredékszerű. A befejezést és keltezést pedig még Fejérből sem tudta a szerkesztő hibátlanul adni. Az eredeti: »Nostris sigillis fecimus communiri«. A másolat: »consignari«. Az eredeti és Fejér: »Datum anno domini MCCLXVII.« Endlicher: »Datum anno MCCLXVII.«

Különös balsors üldözi a magyar nemességnek adott ezen kiváltságlevél másolót. A hibás és töredékes közlések után végre hasonmását kaptuk a milléniumi díszműben, s mellékelve van hozzá a rövidítésekkel írt szöveg nyomtatott átirata. De ezt sem kaphattuk hibátlanul. Az eredeti 14-dik sorában: »omnibus querelantibus *satisfiat* áll, az átiró »satisfaciat« olvas. Pedig Fejér helyesen adta: »satisfiat«.

2.

Mulatságos *qui pro quo*-ra adott alkalmat a többször említett Endlicher-féle megbízhatlan szöveg, midőn a Sz.-László

első törvényében felsorolt egyházi ünnepekről így ír: »39. De sanctorum veneracione festivitatum. (Novemb.) Omnium Sanctorum. Sancti Hainrici, Sancti Mauricii, Sancti Andree.« Tehát Móríc-z-napja. Imre és András innepei között.

Szemet szúrt ezen Novemberi Móríc-z Magyarország egyik történetírójának. Mivel pedig történeti emlékirataink Sangalleni kiadása Szabó Károly szerint »leghűbb és legpontosabb kiadás«. historikusunk nem akarta szövegrontással gyanúsítani a szerkesztőt, hanem csak sajtóhibának tekintette a Mauriciust, mintha *ci* szótag jutott volna *n* betű helyett a szóba, és így javította ki a szöveget: »Mindenszentek napja (nov. 1.), Sz.-Imre, vagy mint a szöveg nevezi, Sz.-Hainricus napja (nov. 5.), Sz.-Maurinus napja (nov. 25.), András napja (nov. 30).« Jegyzetében pedig így folytatja: »A szöveg Sz.-Mauriciust mond. A híres thébai vértanúnak, kinek lándzsája oly nagy szerepet játszik és ki egy magyarországi klostornak patronusa, ünneplése nagyon megfelelő volna. Csakhogy az ő ünnepe szept. 22-ére esik. — A törvény egészen chronologiai rendben sorolja el az ünnepeket kivétel nélkül: ezt pedig Sz.-Imre (nov. 5.) és Sz.-András napja (nov. 30.) közt említi. Világos tehát, hogy november havában kell esnie. Ebbe pedig a hasonló nevű szentek közt csak Maurinus apát napja esik, melyet egy XV. századi esztergomi breviarium meg is említ«. M. O. tört. II. 149—150. lapokon.

Négy észrevételt teszünk ezen előadásra. 1. Nyomatott breviáriummink eltérés nélkül november 25-dikén Sz.-Katalin vértanút és nem Maurinust ünnepelik. 2. A Velenczében 1519-ben nyomatott esztergomi breviárium Maurinust nem novemberben, hanem június 10-dikén adja: »Maurini confessoris.« 3. Pedig tévedés van a címkezésben, mert a római Martyrologiumban Maurinus nem confessor, hanem mártír: »Juni 10. Coloniae S. Maurini abbas et martyr.« 4. Kár volt figyelemre méltatni a svájci szerkesztés ezen hibás tételét. Az országos ünnepek sorozatát nem a Sangalleni értéktelen compilatióból kell kiírni, hanem, ha mellőzni akarjuk a bécsi útát s nem kívánjuk megtekinteni az Illosvay-codex illető lapját az udvari könyvtárban, a Corpus Jurisból kell magunkat a szöveg valódi tartalmáról biztosítani. Ott pedig Sz.-László

I. törvénye 38-dik fejezetében ezt olvassuk: „Sancti Emerici ducis, Sancti *Martini*, sancti *Andreae*».

Hogy lehet oknyomozó történettudósnak megfeledezni hazánkfáról, a Szabáriában született Sz.-Mártonról, a pannonhalmi monostor védszentjéről. Errare humanum est!

Ezeket előre bocsátva, kezdjük meg előadásunkat egy őseinknek tulajdonított első hadjáratról nyugaton. Mióta a külföld tudósai kiadták régi okleveleik és ókori történeteik gyűjteményeit, tanulmányozták azokat hazai történetíróink és kiigazították, a mennyire tudták, ingatag chronológiánk több téves tételeit. Ezen megállapítások ismeretét egy szaktudós sem nélkülözheti. Csak a megrendelésre dolgozó és e miatt sietséggel működő compiler hiheti, hogy kútfői ismeretek hiányát hivatalos tekintélyével pótolhatja.

Ily tekintélyes politikai kitünőség volt a Svájcba menekült, később akadémiai főtitkár Szalay László, ki Geibel lipcei kiadó megbízásából »Magyarország története« című munka megírására vállalkozott, a nélkül hogy első vezéreink hadjárait tüzetesb vizsgálat tárgyává tette volna. Ő olvasóinak e tekintetben csak a kéznél volt újabb munkákból kivont másolatokat adta. De elég őszinte volt nyiltan be is vallani készületlenségét. »Őseink hadjáraitak chronológiája még igen zagyva. Pertz Monumentáinak gondos egybevetése egymaga is hatalmas lépés volna biztosabb chronotaxis eszközésére. De teljesen kielégítő eredményeket csak hazai tudományos testületeink közvetítésétől remélhetni.« (I. köt. 19. lap. 14. jegyzet.)

Mi nem vártuk a tudományos testületek segítségét, hanem a rendelkezésünkre állott kútfői munkákból konstatáltuk először is az időpontot, melyben a magyar hadsereg először lépte át az új haza nyugati határát, mi Arnulf császár utolsó éve, 899 előtt nem történhetett. Csak ezután fogtuk beható bírálat alá a kósza hírt, mely szerint egy *Ungr*i hadsereg, már 37 évvel előbb rabolt és pusztított a német tartományokban: és abban később kori betoldást ismertünk fel.

Ezen utóbbi eljárásunk eredményéről számolunk ma be tudós tagtársainknak.

I.

Egy IX. századi adat magyar hadjáratról német földön.

Egy század mult el azóta, mióta Katona kiadta a magyar vezérek történetét (1778): de sem ő, sem ismertebb historikusaink utána nem emlegettek magyar hadjáratot német földön az Árnulf császárt megelőzőtt években. Csak napjainkban tart komolynak, sőt fontosnak történetiróink egyik kitünősége némi *Ungri* népről szóló tudósítást 862-ről egy történeti díszműben. Kijegyeztük magunknak abból a következő szövegeket:

»Egy belgiumi klastromban írták 890 körül azt a krónikát, mely a 862. évhez, Német Lajos kormányához feljegyezte: Eddig e népek előtt ismeretlen ellenség, a magyar kezdte birodalmát pusztítani«. Ez a betörés a frank birodalomba igen valószínű és természetes, ha a magyar akkor a mai Moldvában lakott: de szinte lehetetlen, ha hazáját messze keleten keressük. — Az *Annales Sithienses* codexét Brüsszelben magam hasonlítottam össze. A magyarok Ungrinak neveztetnek.

»Az ugor vengr, miből unger és hungarus lett. *végül* sokkal a bejövetelnél. Már 862-ben így nevezik a magyarokat Nyngaton.

»Nyugati Európában 862-ben hallották először a magyarok nevét. Akkor előtűntek, pusztítottak és ismét visszamentek vadonaikba. Pusztításaikon kívül alig maradt akkori megjelölésöknek más emléke, mint a klastromi krónikák néhány sorai.«
M. O. tört. I. 23. 104., 121. lapokon.

A mit szerző feltétesen valószínűnek vagy lehetetlennek tartott az idézetek első részében, azt a két utóbbiban határozottan állítja. Hogy t. i. a 862-ben említett Ungrik csakugyan magyarok voltak, és hogy ezek valóban előtűntek és pusztítottak Német Lajos birodalmában.

Azt kell hinnünk, hogy becses újságnak tartja a tudós férfiú anna krónikás adatot, mely megérdemelte a codex összehasonlítása végett tett utazási fáradságot. Pedig köztudomású dolog volt ezen adat nálunk 1761 óta, midőn azt Pray a mostanítól eltérő magyarázat kíséretében kiadta.

Nála is magyart jelent ugyan az Ungri név, s ha, úgy mond, az adat *egykorú és igaz*, ő így képzei a jelzett beütést. Oseink a Dácziában maradt avarokkal társultak és onnan ütöttek be a Lajos király uralma alatt álló keleti Pannóniába. Ekkor már a magyarok kijöttek volt Ázsiából, s együtt tanyáztak Dácziában az avarokkal, és ott várták be az alkalmat Pannónia elfoglalására.«¹⁾

Pray ezen véleménye nem válik be. Szolgáljanak helyreigazításul a következők:

Midőn Pray az avarokat 862-ben Dácziában szemléli, elkerülte figyelmét Konstantin bizánci császár azon nyilatkozata, hogy munkája megírásáig (950) csak 55 év telt el, mióta a besenyők kiszorították a magyarokat a Dneper, Prut és Szeret melléki Etelköznek nevezett tartományból.²⁾ Ez a bolgár háborúra következett időre mutat, 895—96-ra, midőn eldőlünk megérkeztek a Körös- és Tisza melléki vidékre. Nem lehettek tehát 862-ben az avarokkal társulva a Tisza vidékén.

Azt sem veszi észre Pray, hogy Károly császár már 805-ben avarokat telepített Carnuntum és Sabaria közt Pannóniában. A metzi annalista pedig megjegyzi, hogy egyik pannóniai kagán arra kérte a császárt, helyezze őt vissza régi hatalma élvezetébe; és kérése teljesült.³⁾ Pannónia tehát nem

¹⁾ In Francorum annalibus prima omnium quod norim memoria Hungarorum injecta est ab annalium Bertinianorum scriptore, qui ad annum DCCCLXII. ita habet: Dani magnam regni eius (Ludovici) partem caedentes et igne vastantes praedantur: sed et hostes, ante illis populis inexperti, qui Ungri vocantur, regnum eius populantur. Ea res si veritati consentanea propter scriptoris forte synchroni aut sane proximi auctoritatem censenda est: ita, nisi fallor, accipi potest, ut hungari novi avarum in Dacia socii repentinam quandam in orientalem Pannoniam, Ludovici regis imperio obnoxiam, incursionem susceperint. Itaque egressos antea ex Asia hungaros in Dacia cum Avaribus res suas interea constabilisse arbitror, dum opportunior sese belli praedaeque occasio daret, et ad Pannoniam occupandam, via complanaretur. Annal. veter. hung. avar. et hungaror. p. 321.

²⁾ Patzinacitae — venientes in terram, quam nunc incolunt, inventis ibi Turcis incolis, debellatos eiecerunt, sedesque ipsi suas ibi posuerunt, tenentque jam hodie (950) annum quinquagesimum quintum. De adm. imp. cap. 37.

³⁾ Alter Caganus — petens sibi honorem antiquum dari, quem

volt a frank birodalom kiegészítő része a IX-dik században: a Morva-hódoltság pedig a Duna-vidék északi részén feküdt. Örgrókok védték a német határt az Enns folyó mentén, mint a frank évkönyvek 826-ra említik, »Balderichum et Gerholtum comites avarici limitis. — Affuerunt Balderichus et Gerholtus comites pannonici limitis praefecti.« Pannónia tehát nem állott Lajos király uralma alatt 862-ben.

Az idézett adat bővebb ismertetése.

A mi azon adat hiteles voltát illeti, a Pertz-féle kiadásban olvassuk, hogy a 861—882-ig terjedő részek szerzőjéül Hinkmárt tartják, a reims-i érseket.¹⁾ Figyelmeztetnünk kell azonban ezen szerzőség pártolói azon eshetőségre, hogy, habár az érsek híven jegyezte is fel a napjaiban lefolyt események sorozatát, mégis az *előbb nem tapasztalt* Ungri seregek pusztításairól szóló adatot némely később-kori író függeszthette az érseki feljegyzés végéhez. Ezen állításunk megokolása előtt fel kell hoznunk a kérdéses adatot egész terjedelmében: s hasonítás végett az egykoru fuldai krónikás jelentését Lajos király ugyanazon évi dolgairol.

»862. Lajos németországi király meghívá magához Mainczba unokaöccsét Lothárt, és kéré, hogy jöjjön hadi készülettel vele együtt a vind népek ellen, kiket abotritoknak hívnak. Lothár ezt megígére ugyan, de ntöbb megszegé ígétét. Lajos otthon hagyva Károly fiát, ki csak a napokban nősült volt Erkangár gróf leányával, ifjabb fia Lajos kíséretében megtámadá a vindeket. De elveszítvén néhány főemberét az eredménytelen ütközetekben, azon ürügy alatt, hogy az ellenség hódolata jeléül túszoikat adott, visszatér a ménusi Frankfurtban épült palotájába. A dánok öldökléssel és gyújtogatással rabolják országá nagy részét. De még azon népek által elébb

Gaganus apud hannos habere solebat. Cujus precibus imperator assensum praeibuit, et summam totius regni, juxta primum eorum ritum habere praecepit. Pertz SS. III.

¹⁾ Annalium Bertinianorum pars tertia inde ab anno 861 usque ad annum 882. auctore Hincmaro Remensi archiepiscopo. Pertz SS. I. 455.

nem tapasztalt ellenségek is, kik Ungrinak neveztetnek, pusztítják az ő országát.«¹⁾

Hinkmár, mint II. Lothár pártembere, kárörömmel említi a hajdani ellenfél a Fontenay-i győző sikertelennek tartott hadjáratát (nihil prospere gestis). Ellenben egy német kormánypárti író, a fuldai krónikás, említésre méltó győzelmi tényül hirdeti a király azon hadjáratát.

»862. Karlmann béke és szabad menet biztosításával megérkezik Regensburgha, igérvén, hogy tartózkodni fog minden gonosz cselszövéstől atyja jogos hatalma ellen. Karlmann ekkor visszavonul békével birtokára, a király pedig kiindulva Mainezből, kihallgatáson fogadá unokaöccsét, Lothár királyt. Ugyanazon esztendőben hadat indíta a király az abotritok ellen, és azok fellázadt vezérét Tabomiuzlit engedelmességre hajtá, és kényszeríté, hogy túsokul adjon többeket: kik közt volt a vezér fia is.«²⁾

A német földön történt azon egy esztendei eseményekről közölt kettős tudósításban feltűnő, hogy mindkét tudósító megemlíti Karl vagy Karlmann herczeg visszatérését atyjához Lajoshoz — továbbá Lothár király találkozását nevezett nagybátyjával — végre, habár egymástól eltérőleg a fellázadt

¹⁾ Ludvicus rex Germaniae Lotharium nepotem suum apud Moguntiam accersens petit, ut cum eo contra Winidos, qui appellantur Abotriti cum apparatu hostili pergat. Qui se primum iturum promisit: post vero a promissione sua deficit. Ludvicus autem relicto in patria filio Carolo quoniam nuper uxorem Ercangarii comitis, filium duxerat, Ludvicum filium suum ducens aggreditur Winidos. Unde amissis quibusdam primoribus, et nihil prospere gestis sub obtenta obsidum ad Francofurt palatium super Moenum fluvium (revertitur). Dani magnam regni ejus partem caede et igni vastantes praedantur. Sed et hostes antea illis populis inexperti, qui Ungri vocantur, regnum ejus populantur. Pertz SS. I. 458.

²⁾ 862. Carlmannus per sacramenta pacis ac securitatis suae, ad Reganesburgum venit, et reddita ratione convicit adversarios, patrique suo reconciliatur, juramento confirmans, ne contra ejus potestatem deinceps mente maligna machinaretur. Et Carlmannus quidem ad sua cum pace revertitur. Rex vero Moguntiam profectus occurrentem sibi ad colloquium nepotem suum suscepit Hlotarium regem. Eodem quoque anno rex ducto in Abotritos exercitu, ducem eorum Tabomiuzlem rebellantem dicto obedire, et filium suum cum aliis obsidibus dare coegit. Pertz SS. I. 374.

szlávok ellen viselt háborút. A két pogány hadsereg pusztításairól pedig csak a külföldi érsek, Lothár alattvalója bír tudomással. Bajos azonban elhinni, hogy a dánokhoz közelebb lakó fuldai szerzetes megfélemlkezett volna a szomszéd hamburgi és brémai egyházak híveit öldöklő és károsító dán beütésről, ha az valóban az előadott eseményekkel egy időben történt volna.

Az ungriknak tulajdonított rablóhadjárat elsőben is a Fuldától távolabb eső bajor földet érintette; mégis eljutott híre Lothár király Rénuson túl fekvő országába, míg a német író előtt az esemény ismeretlen. Ezen anomália ezer esztendő múlva is megérdemli, hogy az ideális szempontok által vezetett történetbúvár a szokatlan jelenség megvitatásával tüzetesen foglalkozzék. Könnyíti az eljárást a két népről, dánok és ungrikról szóló hír összefüggése egymással. Mivel ugyanis a német író mindkét népet hallgatással mellőzi: ebből azt következtetjük, hogy, mihelyt az egyik népről tett állítás légből kapott voltát kimutattuk, valótlanságnak fog bizonyulni a vele kapcsolatos másikról szóló állítás is. Lássuk tehát, intézték-e a dánok és hány ízben rablóhadjáratot. Német Lajos király idejében, a velők határos keresztények ellen.

II.

A dánok IX. századi rablóbetörései a frank birodalomba.

Nagy Károly császár, mint udvari titkára Eginhárd megjegyzi, 33 esztendeig háborúskodott a pogány szászkokkal. Szövetségesei valának e közben már 789-ben az Abotriti szlávok. Ki is tüntette őket a császár, midőn 804-ben az Elba melléki szászkokat családostul Franciaországba költöztette, földjeiket pedig az Elba jobb partján az abotritiknek adományozta.

Nagy Károly püspökségeket is állított fel a meghódított vidéken, s mint alapító-leveleiből kitűnik, adót az alattvalóktól maga részére nem követelt: csak a papi tized beszedgáltatására utasította a híveket.¹⁾ A brémai püspökség alapító

¹⁾ In loco Bremon vocato super flumen Wirraham ecclesiam, et episcopalem statuiamus cathedram. II idus Julii anno dominicae in-

levele 788-ban kelt július 14-dikén. Első püspöke Willehád volt, kit két év mulva 790-ben Willerich követett, s kormányozá a megyét 50 éven át Kegyes Lajos haláláig 840-ben.

Mi a dán betöréseket illeti, kijutott bőven Nagy Károlynak is ezekből. Godefrid dán fejedelem megtámadá a frankok szövetségeseit, az abotritiket, s azzal fenyegetőzék, hogy elfoglalja Åchent is, a császári székvárost. De megölé őt saját csatlósa, s az elhunyt vezér unokavére, Henning békét kötö 808-ban a császárral, mely alkalommal az Eider folyót tűzték ki elválasztó határuul.¹⁾

Következik a hamburgi érsekség alapítása 832-ben, és Sz.-Ánszgar kormányzása, ki dánokat és svédekert tértített keresztény hitre. I. Miklós pápa a brémai püspökséget is az ő megyéjéhez csatolta 863-ban, szent életét pedig bevégezte 865-ben. Eunek életében történhetett tehát a kérdéses 862-diki dán pusztítás.

Ezen két egyesült egyház történetéből, különösen pedig Sz.-Ánszgar életrajzából nyerhetünk hiteles tudósítást, a norvég és dán kalózok dúlásairól a német északi tenger partvidékein.

Ádám brémai kanonok megírta 1070 körül azon egyházak történetét, hivatkozva évkönyvekre — életrajzokra, — levéltári oklevelekre s az öregebbek szóhagyományaira. Ő csak a tárgyi igazságot tartá szeme előtt, és saját *képzeletéből* a nyert adatokat nem módosította.²⁾ Idézik az igazságszerető írórt száz év mulva Saxo Grammaticus Roschildi prépost Dánia történetében (*Historia danica*) és Helmold, az északi szlávok historikusa. Mi mellőzhetjük e két újabb szerzőt, mert elég felvilágosító

emnationis DCCLXXXVIII. Adami Brem. hist. edit. Maderi 1607. p. 13—14.

¹⁾ Mox pacem cum imperatore faciens Egdoram fluvium regni terminum accepit. Adam. lib. I. c. 14.

²⁾ De his quae scribo aliqua per schedulas dispersa collegi multa vero de historiis mutavi et privilegiis romanorum pleraque omnia seniorum, quibus res nota est, traditione didici, testem habens veritatem nihil de meo corde propalari — nihil temere definiri. Sed quae positurus sum certis roborabo testimoniis, ut si mihi non creditur, saltem auctoritati tribuatur.* A Liemár érsekhez intézett előszó végén. Tanulhatnának ettől adatkezelést nyelvezés, esztendő mulva is ábrándos és bőbeszédű historikusaink.

adatot találtunk a IX. századi eseményekhez a közelebbi korban élt brémai kanonok egyháztörténetében.

Német Lajos király, az ő apja, a hasonló nevű császár halála után, még 36 esztendeig uralkodott a germán népeken. Ezen idő alatt felnyomultak a Rénuson egyszer a dán kalózok s ostrom alá fogták Köln várost. Majd behatoltak az Elba torkolatánál Hamburgba, feldúlták és leégették azt. Adám kanonok beszéli az esetet Sz.-Anszgár egykorú életrajzából. »A normannok a Rénuson felnyomulva, ostrom alá fogák Kölnt; az Elba torkolatánál pedig Hamburgot felégették. Elpusztult egészen a jeles város rablás és tűzvész által. Romba dűlt a templom, a kolostor s oda veszett a nagy szorgalommal gyűjtött könyvtár is. Sz.-Anszgár pedig, mint írják, magához véve a szent ereklyéket, egyszerű öltönyében menekült el onnan.« Ez, mint mondják, I. Lajos (császár) utolsó évében történt (840).¹⁾

Ezen rabló beütések miatt hadat indíta Német Lajos a dánok ellen, s a háború oly békekötéssel végződött, melyben az ellenfelek esküvel ígérték, hogy Lajos életében tartózkodnak minden rablóbecsapástól birodalmába. Mit 876-ig, midőn a király elhunyt, folytonosan meg is tartottak. »A frank historia szerint Szigafriid és Haldan testvérek uralkodtak (Dániában). Ezek Lajos czézárnak ajándékokat küldtek, t. i. egész markolatig arany kardot és sok egyebet, mialatt békekötést kértek. Ekkor meghatalmazott követeket küldött mind a két fél az Eydora folyóhoz, hol nemzeti szokás szerint fegyvereikre téve kezöket, békét esküvének egymásnak.«²⁾ És alább Német Lajos halála-

¹⁾ Nordmanni — per Renui vetti Coloniā obsederunt : per Albiam vero Hammaburg incenderunt. Inelyta civitas tota aut praeda aut incendio dispersit. Ibi ecclesia — ibi claustrum — ibi bibliotheca summo collecta studio consumta est. Sanctus autem Ansgarius, ut scribitur, cum reliquiis sanctorum nudus evasit. Hoc ut aiunt factum est anno Luthewici senioris novissimo. Hist. eccl. I. cap. 21. A szentek illusztrált legendája 1858-diki német kiadásában Sz.-Anszgár életraja 845-re teszi Hamburg pusztulását a 131-dik lapon.

²⁾ In historia Francorum Sigafriid cum fratre Haldan regnasse legitur, qui etiam munera Luthewico caesari miserunt : gladium videlicet capulo tenus aureum, et alia multa : pacem rogantes. Et missis utrinque ad Egdoram fluvium mediatoribus, pacem firmam ritu gentis per arma iuraverunt. Lib. I. c. 33. Adam, Pertz SS. VII.

ról: »Luthewig, a nagy és kegyes Caesar, kimult. Ő adófizetőkké tette a szláv népeket, a normannokat pedig, szövetséggel és fegyverrel lekötve, annyira visszatartotta, hogy, midőn egész Franciaországot pusztították, az ő országának legkevésbé sem ártottak.«¹⁾

Azon körülmény, hogy a dánok a hamburgi dúlás után békét kötve, Német Lajos életében 876-ig annak birodalmát többé nem háborgatták, oly hiteles, eddig senki által kétségbe nem vont dolognak tűnik fel, hogy ennek folytán a síthini krónikás dánokról szóló 862-diki adatát nemcsak valótlannak, hanem a Lajos király szláv háborújáról szóló hírhez későbbi korban csatolt *betoldásnak* kell tartanunk.

Mivel tehát a dánok beütése a IX. század közepe táján a tengeremléki német tartományokba lehetetlen dolognak bizonyult, áttérhetünk az ungri-k betöréséről szóló és az előbbivel kapcsolatos hír megbírálására.

III.

A magyar hadjáratra vonatkozó anachronizmus bírálata.

Miután kimutattuk a dánokról szóló hír alaptalan voltát, azon megjegyzést tehetné ellenünkben a Hinkmár szerzőségét főntartó tudósok egyike, hogy pusztíthattak azért akkor az ungri-k, ha nem is épen a tengeremléken: de mégis a Pannóniával határos bajor vagy karantán tartományok valamely vidékén.

Ily föltevésnek azonban ellent mond maga a vitás szöveg: »Dani magnam regni ejus partem — praedantur: sed et hostes antea illis populis inexpertis — Ungri — regnum ejus populantur.« Ezen nem lehet felületesen átsiklanunk, hanem egyes kifejezések tüzetes méltatásával kell azt értelmeznünk. A tényállást kérdések- és feleletekben igyekeznünk felderíteni.

¹⁾ Luthewicus pius caesar magnus obiit. Ipse boemos sorabos et ceteros Slavorum populos ita perdomuit, ut tributario efficeret. Normannos autem foederibus ac bellis compressos eo modo retinuit, ut cum Franciam totam vastaverint, regno ejus vel minime nocuerint. Adam. lib. I. c. 34. Pertz SS. VII.

1. A dánok az ő országa nagy részét prédálják. Kérdés: Melyik részét? Felelet: A dánokkal határos hamburgi és brémai vidéket.

2. Az ungri-k azelőtt azon népeknél ismeretlenek voltak. K. Mely népeknél? F. Azoknál, kiket a dánok bántalmaztak.

3. »Azelőtt« (antea) voltak ismeretlenek. K. Mi előtt? F. A dánok beütése előtt.

Következik tehát, hogy az ungri-k is a dánokkal ugyanegy időben zsákmányoltak a hamburgi és brémai környéken. Ezek folytán kétségtelen, hogy a kérdéses történeti adat írója mindkét nép pusztításait ugyanazon egy vidéken és egy időben történt dolognak képzelte.

Nehogy pedig ezen értelmezést részrehajlónak avagy erőltetettnek mond hassák, lássuk, mikép vélekedik a többször említett brémai kanonok e dolog felől, s kérdezzük meg, talált-e dán vagy ungri népről szóló és évszámmal jelölt feljegyzésre az egyházi levéltárban. Ő valóban talált ilyesmire, melyből dán, szláv és ungri csapatok által együttesen végbe vitt pusztítást említ fel az egyesült egyházmegyében. Csak az évszám különbözik. Nem 862-ben, hanem 915-ben történt az, midőn a magyarok ungri nevezete, fájdalom! már nagyon is ismeretes volt.

Hogy ezen esztendőszámban nem esett tévedés, biztosít minket Hoger hetedik hamburgi érsek halálozási éve. »Adalgarius érsek kimúlt DCCCCIX. Május IX-dikén. Utóda Hoger hét évet töltött az érseki széken. Azon időben rettentő üldözés nehezült Szászországra, midőn egyrészt a dánok és szlávok, másrészt a csehek és ungri-k fosztogatták az egyházakat. Ekkor a hamburgi megye a szlávok — a brémai a magyarok rohama által pusztult el. Ez alatt isten confessor, Hoger elhunyt és temettetett Sz.-Mihály templomában. elődje mellé DCCCCXV-ben. Sírbatételét December XX-dikán ünneplik.« ¹⁾

¹⁾ Migravit archiepiscopus (Adalgarius) anno domini DCCCCIX VII idus Mai. Hogenus archiepiscopus sedit annos VII. In diebus illis immanissima persecutio Saxoniam oppressit, cum hinc Dani et Sclavi, inde Beheni et Ungri laniarent ecclesias. Tunc parrochia Hammaburgensis a Sclavis — et Bremensis Ungrorum impetu demolita est. Interea cou-

Magyar elődeink ezen 915-diki hadjárata Szászországban, hova Bréma is tartozott, oly nevezetes esemény, hogy megemlégették azt mint nagy dolgot a német krónikák; utánok pedig feljegyezték, jöllehet későbbi keltezéssel, Ottó császár idejére, Anonymus nyomán Kézaival együtt összes krónikásaink.

Szomorú vége lőn azonban Brémában egy nem sokára oda újra betört magyar csapatnak; mert Ádám kanonok az egyházi hagyomány nyomán a következő hírt közli felőle: »Reginward alig egy évig ült az érseki székbén. Beszéli az utódok, hogy nagy csoda történt az ő napjaiban Brémában. Az ungri-k ugyanis felgyújták az egyházakat, leölék a papokat az oltár előtt, öldösék és rabbá tévék az egyháziakat a néppel együtt. Ekkor meggyalázzák és csonkíták a pogányok a keresztet is, mely dühöngésök jelei fönmaradtak napjainkig. De a boszuló isten nem hagyá büntetlenül kinszenvedése gúnyolót. Mert hirtelen csodás vihar keletkezett, mely felszakítá a félig égett templomfödelek zsindelyeit, s a pogányok arczába vágá azokat, kik, midőn futásnak eredtek vagy a folyóba vesztek, vagy a városi polgárok kezei közé kerültek. Ezt követé a letiport hívek jó pásztornak halála, ki szeptember 29-dikén temettetett elődei mellé a Sz.-Mihály egyházában.«¹⁾ Történt pedig ez 916-ban.

fessor Dei Hogerus obiit et sepultus est in ecclesia sancti Mykaelis cum decessore suo anno domini DCCCCXV. Deposicio ejus XIII. kal. Januarii habetur. Adam. lib. I. c. 42—44. Pertz SS. VII. 303.

¹⁾ Reginwardus vix annum unum sedit. In diebus illis grande miraculum fertur a posteris Bremae contigisse. Ungros scilicet incensis ecclesiis sacerdotes ante altaria trucidasse. clerum vulgo mixtum aut impune occisos, aut ductos in captivitatem. Tunc etiam cruces a paganis truncatae. ludibrio habitae; ejus signa furoris usque ad nostram aetatem duraverunt. Sed Deus zelotes, ejus passio ibi derisa est, incredulos abire non passus est inultos. Nam subita et mirabilis orta tempestas a semicremis ecclesiarum tectis scindulas elevavit, quas in faciem atque ora paganorum rotans, dum fugae praesidium querunt, aut in fluvium praecipitari compulsi aut in manus civium concludi. Nec mora, prostratum gregem novi pastoris oecubitus secutus est. Qui depositus III. kal. Octobris una cum praedecessoribus suis in basilica S. Michaelis terrae commendatus est. Lib. I. c. 46. Pertz SS. VII. 303. 1.

Hogy megkönnyítsük történetbúvárainknak a kútfői nyomozás fáradalmait, felhozzuk és összehasonlítjuk itt a 915-re szóló értékesebb adatokat.

A 915-diki hadjáratról szóló kül- és belföldi adatok.

A 862-diki eseményeket közlő fuldai krónikás nem írhattott a 915-diekről, mert ezek 53 évvel későbbben történtek. Regino prumi apát sem írhatott, mert éppen ezen esztendőben húnyt el. Évkönyveinek folytatója azonban híven regisztrálja a 915-diki dolgokat. »Anno dominicae incarnationis DCCCXV. Ungarii totam Alamanniam igne et gladio vastaverunt: *sed et* totam Thuringiam et Saxoniam pervaserunt, et usque Fuldam monasterium pervenerunt.« Cont. Regin. Pertz SS. I. 614.

A feljegyzésekben 915 helyett későbbi vagy korábbi évszámításra is találunk. Így a Quedlinburgi krónika 916-ra teszi a hadjáratot: »DCCCXVI. Ungari Saxonia vastata, et cunctis circumquaque direptis venerunt usque ad Fuldam.« Pertz SS. III. 53.

Szigebert már két év különbséggel adja az eseményt: »DCCCXVII. Hungari Alemanniam totam devastantes usque Fuldam perveniunt.« Ezt olvassuk szóról-szóra a magdeburgi évkönyvekben is. Nehogy pedig itt az Alemannia Saxonia nélkül félreértést okozzon: kiegészítik azt az Einsiedelni évkönyvek: »915. Ungari totam Alemanniam igne et gladio vastaverunt: *sed et* totam Thuringiam et Saxoniam pervaserunt.« Pertz SS. III. 94. Jegyezzük meg ezen szövegekben a *sed et* kapcsoló kifejezést, mely úgy itt mint a 862-diki interpolációban egyidejű eseményt jelöl.

Hogy ezen betöréseket jelző 915 a valódi évszám, bizonyítja Ádám kanonoknál Hoger érsek temetési ideje; továbbá Regino folytatója — a Hildesheimi, Weissenburgi és Lambert-féle krónikák: »915. Ungari vastantes omnia venerunt usque ad Fuldam. Pertz SS. III. 52.

Hazai krónikáink mind Ottó idejében említik fel a Fuldát is érintett hadjáratot. A szerzőket Anonymus vezérli, ki 931-re teszi a Szászországban folytatott pusztításokat: Dux

Zulta anno dominice incarnationis anno DCCCCXXI genuit filium quem nominavit Tocsun. Eodem anno inimici Athonis regis theotonicorum, in necem ejus machinabantur — auxilium hungarorum rogare ceperunt. Zulta misit exercitum magnum contra Athonem regem. — Qui cum egressi essent a duce Zulta — Bavariam Alemanniam et Saxoniam atque Thuringiam in gladio percusserunt.« Font. II. 48 — 9. Lásd Kézait és a Képes krónikát. Font. II. 75., 130. ll.

A mennyire hazai krónikásaink késleltetik. annyival előbbre keltezi ezen magyar betörést a velök ugyanegy korú német krónikás, Márton minorita. (1280—1346.) Ő már nem Német Lajos, hanem Árnulf idejéhez, 885-höz csatolja a kérdéses magyar hadjárat hírét. »Árnulf császár megveré 885-ben a normannok hadseregét (891-ben történt), kik Gáliát 40 év óta pusztították. Ekkor az ungri-k Szászországot és Thuringiát átszáguldva, megölék a thuringiai herceget. Ugyanezek feldúlván Frankoniát és Szászországot, egészen Fuldáig jutottak.«¹⁾

Az itt felsorolt adatokból bizonyos, hogy a dánok nem zavarták többé a Német Lajossal 840 körül kötött békét, s a velök együtt képzelt ungrik hadjárata is elmaradt. Megerősíti e következtetést a dánok- és szlávokkal együtt történt magyar betörés konstatálása Szászországba 915-ben. A németföldi magyar hadjárat tehát 862-ben anachronizmus.

Ennyivel megelégednék a felületes munkáját végezni siető krónikás. Mi nem mellékezőlokért töltjük életidőnk nagyobb részét nemzeti históriánk szolgálatában. Azért továbbá is folytatjuk a bizonyítást a Hinkmár-féle adathoz illesztett híresztelés idéetlen voltáról, és kimutatjuk annak később kori keltét, úgy az »antea in experti« idő előtti használatából, valamint azon körülményből, hogy az ungri vagy hungari nevezetet hun és avar népekre is szokták volt hosszabb időn át alkalmazni.

¹⁾ Arnolfus imperator anno domini 885 exercitum Normannorum profligavit. Tunc Ungari Saxoniam et Thuringiam superantes ducem Thuringiae occiderunt. Item Saxoniam et Thuringiam devastantes usque ad Fuldam pervenerunt. Eccardi. Corp. hist. I. 1612. 1. Ezen herceget nem a fuldai táborzáskor ölték meg, hanem 908-ban és Burkhártnak hívták. Pertz III. 94.

Az »antea inexpertí« vagy »incogniti« mondat későbbi íróknál.

Három szerzőt ismerünk, kik a magyarokat, midőn ezek a nyugati hadi téren első ízben megjelentek, »az előtt hallatlan — ismeretlen — új« ellenségnek nevezték: és pedig a 889 és következő évre szóló adatokban.

Regino apát élő tanuja lehetett a 862-diki eseményeknek. Mert csak 23 évvel utána, 885-ben, azt írja, hogy ő nyírta meg és vette fel a prümiai kolostorba Hugót, II. Lothár király fiát.¹⁾ Ekkor tehát Regino 23 évesnél jóval idősebb lehetett: mégis csak 889-ben tudatja olvasóival, hogy az »ungarii« népről azelőtt Németországban hírt senki sem hallott, még nevök is ismeretlen volt.²⁾

Lintpránd is a páviai diákon, ki szüleitől tudhatta a tizedik század közepén az első magyar-olasz hadjárat eseményeit, azt írja, hogy bölcs Leó és Arnulf császárok idejében ismeretlen nyugaton a Hungari nevet viselő nemzet.³⁾

Ezek nyomán a XI. századi Herimán is új ellenségnek nevezi az olaszokon győzedelmeskedő s a bajor földet is az Enns folyó mentén pusztító magyarokat.⁴⁾

Naiv hiszékenység adhat tehát hitelt ama Német Lajos korabeli betoldott megjegyzésnek, hogy e mondat: »Ungri hostes antea illis populis inexpertí« a nyugaton csak később jelentkezett magyar vitézekre illik: és hogy: »Már 862-ben

¹⁾ 885. In Prümia monasterio (Hugo) manu mea attonsus est. Eram enim tunc temporis dominici ovilis quamvis non idoneus, tamen custos. Pertz SS. I. 599.

²⁾ Gens ungariorum retro ante seculis inaudita quia nec nominata. Pertz SS. I. 599.

³⁾ Hac tempestate Leo Porphyrogenitus — Constantini hujus pater, qui nunc usque superest, regebat imperium — Hungarorum gens nobis omnibus tunc temporis habebatur incognita. Arnulphus principabatur Saxonibus, lib. I. c. 2.

⁴⁾ 900. Ungarii hostes novi Italiam magna ex parte vastaverunt, et conserto proelio victores, viginti millia ex Italis una die peremerunt. Itidem exploratam Baioariam invadentes circa Anesum flumen plurimas praedas abducunt. Hem Pannonias depopulatas occupant. Pertz SS. V. 110.

így nevezik a magyarokat nyugaton.« Kifogást tehetünk azon állítás szabatos volta ellen is, hogy: »Nyugati Európában 862-ben hallották először az unger és hungarus (értsd magyar) nevét.« (M. O. tört. I. 104., 121. l.) Mert előfordul a hungarus nevezet az V. századtól fogva a tizedikig, több ízben hun és avar népre alkalmazva; és megfordítva is tapasztaljuk, hogy a X. századi írók a magyaroknak adnak hun és avar elnevezést. A bizonyítékok következnek.

Hun. avar és ungár nevezetek váltakozó használata.

A húnokat ungari nevezet alatt egy XVIII. században fölfedezett katakomba falán lehetett olvasni Salzburghan. A felirat így hangzik: »Anno domini CCCCLXXVII. Odoacer rex Rugiorum, Cepidi Gothi Ungari et Heruli contra ecclesiam Dei saevientes B. Maximum cum sociis LV in hoc speleo habitantibus ab confessionem fidei trucidatos praecipitarunt. Hansiz Germ. sacra. T. I.«

Mi az avarok ungarus nevét illeti, a 744-ben elhunyt Liutpránd longobárd király sírkövén olvashatni azt Páviában. Elmondja róla Pál diákon, hogy nagy gondot fordított a király a béke föntartására mindkét szomszédjával, a frankokkal és az avarokkal.¹⁾ Ezen szöveghez tett jegyzetében felhossa a kommentátor, Orazio Bianchi, a király sírkövén még mindig olvasható verses feliratot, melyben az avar helyett ungarus áll.²⁾

Toursi Gergely a VI. és Pál diákon a VIII. században az avarokat húnoknak nevezik, midőn megemlíti a Szigebert frank király által rajtok vett győzelmet 570-ben. Az előbbi így ír: »Post mortem Chlotarii regis Chuni Gallias appetunt. Contra quos Sigebertus exercitum dirigit, et gesto contra eos bello vicit et fugavit.« Lib. IV. c. 23.

Pál diákon két nevet ad azon avaroknak: »Eo quoque

¹⁾ »Liutprand rex Langobardorum maxima semper cura Francorum Avarumque pacem custodiens.« Lib. VI. c. 58.

²⁾ Liutprandi regis tumulus in basilica S. Petri in Coelo aureo, cum hac epigrapha: Liutprandus rex — Ungarus a solo hoc adiutus Francus et omnes Vicini grata degebant pace. Gesta Langobardorum col. 670.

tempore comperta Hunni qui et Avars morte Chlotarii regis super Sigebertum eius filium irruunt. Quibus ille in Thuringia occurrens eos juxta Albim fluvium potentissime superavit.« Lib. II. c. 10.

A XII. században már mind a három nevezet közös használatú. Így Anonymusunk kor- és kortársa Viterbói Gotfrid császári jegyző, ki 1186-ig viszi versben és prózában írt krónikáját, így adja a hírt a Szigeberttel hadakozó avarok vereségéről: »570. Eodem tempore Avars. qui et Hunni sive Ungari audita morte regis Chlotarii, super filium eius Sigibertum arma convertunt.« Pistor. SS. II. 308.

Ugyan Gotfrid, Berthát, Nagy Károly anyját, mint *Ungarát* (nem *magyart* értünk alatta) mutatja be olvasóinak. Idézi azt Regensburgi András is: »Cronica Godefridi Viterbiensis. quondam imperialis curiae capellani et notarii, ponit hunc versum. Nascitur Ingelheim, cui Bertha fit Ungara mater.« Eccard. Corp. hist. I. 2044.

Mi a *magyarokat* illeti. IX. és X. századi írók őket majd Huni, majd Avars néven említik. A Fuldai évkönyvek 896-ra. »Pacem Greci cum Avaris qui dicuntur Ungari facientes.« Pertz I. 412. Widukind a magyarok mind a három nevezetét ismeri. »Dalananci impetum illius (Henrici) ferre non valentes, conduxerunt adversus eum Avars quos modo Ungarios vocamus. Avars autem. ut quidam putant. reliquiae erant Hunorum.« Pertz III. 425. Így emlegeti őket még Dítmár is: 954. »Ecce iterum Avars. id est Ungari adversus nos arma commoverant.« Pertz III. 739. Végre melőzven a keleten szokásos Turk nevezetet, nyugaton magyart illető agarén jelzővel is találkozunk; Annales Weingartenses: 933. Heinricus Ackarenos interfecit Idus Martii.« Pertz I. 67. l.

Elő kell még hoznunk ez alkalommal a középkori történetírók tájékozatlanságát az események chronológiai meghatározásában. Így nagy esemény számba ment hajdan Sz.-István király megkeresztelése, melynek idejéről hazai történetíróink különböző véleményeket nyilvánítottak. Külföldi krónikások a középkorban röviden határoznak ezen ügyben. — Az egyik

836-ra,¹⁾ a másik 843-ra,²⁾ a harmadik 855-re³⁾ teszi a szent király megkeresztelését.

Ezekhez hasonló évszámító lehetett azon ismeretlen másoló is, ki a dánok és magyarok 915-diki hadjáratát a 862-diki események közé betoldotta.

¹⁾ 836. Hunnorum, idest Ungariorum rex Stephanus christianus effectus et baptizatus. Chron. S. Aegidii apud Leibnitz. SS. III. 550.

²⁾ 843. Ungari cum rege suo Stephano ad fidem conversi sunt. Martinus Fuldensis. Eccard. Corp. hist. I. 1663.

³⁾ 855. Lotharius imperator Ludovici filius — monachus efficitur in Pruniensi monasterio. Eo tempore (855) rex Hunnorum, idest Ungarorum Stephanus nomine christianus effectus baptizatus est cum magnatibus et populo regni sui. Siffridus presbyter. Epitome historiar. apud Pistor. SS. I. 1031.

BEFEJEZÉS ÜL.

Chronológiai értekezésben az időszámítás biztosítására irányul minden igyekezet, és alig nyílik alkalom elmés megjegyzések tételére, melyek a hallgatóság lankadozó figyelmét élénkíthetnék. — Azért még tizenegyedik századi két királyunk halálidejét jelző adatokat hozunk fel és bevégezzük előadásunkat.

I.

I. Endre király halálozási éve.

»Magyarország története« czímű díszműben olvassuk, hogy I. Endre király 1060-ban húnyt el és öcsese, Béla azon év Sz.-Miklós napján koronáztatott meg. »A német udvar kiváló vitézeket küldött a magyar királyhoz nagy kísérettel. Eberhard szász zeitzi püspököt, Vilmos thüringiai örgrófot és Botót, a bajor palotagróf fiát (1060). Annal. Altah. A hadi szerenese egyszerre urává tette Bélát az országnak. Még 1060-ban megkoronáztatta magát királynak Fejérváron, Sz.-Miklós napján (december 6.). Muglen Henrik krónikája tartotta fenn.« Idézett mű II. 66. l.

Nem vette észre a tudós szerző, hogy az altahi évkönyvek chronológiai czélokra nem alkalmas tekintély. A krónika elejét a fuldai, hersfeldi és hildesheimi évkönyvekből szedgették: 1033-tól pedig 1076-ig ismeretlen nevű szerzetes írta megbízhatlan kútfőkből és sok egyéni képzelgéssel. Adatai olykor két évvel előre keltek: például: Sz.-Imre halála 1033 (1031) és Konrád hercegsége Karintiában 1038, 1036 helyett. Máskor késnek egy évvel: például: Salamon herceg és Jndit hercegnő eljegyzése 1058, 59 — és Endre király halála 1060.

61 helyett. Ingatag pedig nemcsak évszámítása, hanem a magyar belháborúról szóló feljegyzései sem felelnek meg a valóságnak. Így, miután Eppo püspök, Vilmos örgróf és a bajor hadsereg Endréhez megérkeztek, nem a lázadók ellen küldi őket a király, hanem szökni akar az ő kíséretökben nejével, fiával és menyével együtt bajor földre. A segélyére jött németek pedig csak akkor harcolnak olyan vitézül, midőn Béla a szökevényeket üldözőbe veszi.¹⁾

Ellenben hazai krónikáink és külföldi egykorú írók adataiból bizonyos, hogy Endre a német hadesapatokkal sietett meglepni és elűzni Bélát, s csak a Tisza melléki vereség után vonult vissza vitézeivel a bajor határ felé. Kincseit pedig és családját még a segédhadak megérkezte előtt elküldte volt Tietbald gróf kíséretében Mölkbe. Lásd Lambertet, Bertholdot és a magdeburgi évkönyveket.²⁾

A hadi események évszámát már krónikáink adataiból meg lehet alapítani, ha megkíséreljük az ellenmondásos tételek kiegyenlítését. Meg is tettük ezt már a mult században, előbb Turóczi László, utána Katona István. Mi az eljárást következő módon ismételjük:

Többféle adattal birunk Endre első és utolsó uralkodási éve megjelölésére. A kezdetre nézve Sz.-István halálától Endre trónra lépéseig 11 évet és 4 hónapot számítanak. Kézai és a budai csoporthoz tartozó krónikák részletezik is a számítást

¹⁾ In Ungariam mittuntur ex latere regis Eppo de Civitate Citiza, marchio Saxonicus, marchio Baioaricus, et alii quamplurimi. Igitur post paucos dies adventus eorum in Ungariam rex Andreas jam aperte cognoscens conjurationem fratris adversus se factam, adsumens reginam filium suumque, conlectaque non parva multitudo principum gentis suae, simul cum nostratibus in Baioariam voluit exire — quem frater subito in ipsis faucibus viarum, quas portam regni vocant a tergo adgreditur. Pertz SS. XX. 810.

²⁾ Willelmus et Poth duces theutonicorum, furore concitati cum agminibus suis festinanter Tysciam transierunt, et commisso prelio ab utraque parte fortiter est pugnatum. Képes kr. Font. II. 165. Marchio et episcopus priores Ungariam ingressi non expectato duce Boemorum, cum Bele signa confulerunt, atque infinitam multitudinem Ungariorum percemerunt. Deinde videntes missi regis — tantae multitudini se numero et viribus impares esse finibus hostium excedere volebant. Lambert Pertznél V. 161.

Péter és Aba éveivel, 5 és fél meg három = $8\frac{1}{2}$ esztendővel; a koronázás idejét pedig 1047-re teszik.

Endre végéről csak a pozsonyi kisebb — még a zágrábi és váradi krónika nyilatkozik, midőn 1060-t jelöl. Végre Kézai, Mügelni Henrik és a kisebb krónikák Endre uralkodása egész tartamát 15 esztendőben határozzák meg.

Mérjük össze először is az uralom kezdetét a végéről szóló adattal. Sz.-István 1038-ban mult ki; $1038 + 11 = 1049$. Ez sok; mert 1047-ben koronázták. Péter és Aba évei 8 és fél év. 1038. augusztus 15-től számított 8 év és 6 hónap 1047. febr. 15-dikére esik, és 15 év múlva 1062-höz jutunk, mi ismét igen sok. Vegyük 6 hó helyett tehát a 11 év négy hónapját, és ekkor a 8-dik év 1046. aug. 15-dikén telik be, a 4 hónap pedig decz. 15-dikén végződik. Endre tehát 1046-ban kezdi uralkodását és pár hét múlva, 1047-ben, koronáztatik meg. Egykorú Lambert is ezt bizonyítja: »Petrus rex Ungariorum ab Andrea propinquo suo dolo circumventus caecatur. 1046-ra. Pertz V. 160. Herimán is: »1046. Andream regem constitutum.« Pertz V. 126.

Most már nem nehéz meglelni az utolsó évet is. 1046. deczember 15-dikétől 15 évet számítva, eljutunk 1061. decz. 15-dikéig. Béla koronázása pedig csak 9 nappal történt előbb. Sz.-Miklós napján (decz. 6.), mikor Endre már kimult volt e világból. — Nem 1060-ra, hanem 1061-re esik tehát Endre király vége és Béla koronázása. És ezen eredmény pontosan egyezik az egy- és közelkorú írók adataival. Lásd Lambert,¹⁾ Bernold,²⁾ a Magdeburgi évkönyvek,³⁾ az Alberik-féle krónika⁴⁾

¹⁾ 1061. Andreas equo forte excussus pugnantium pedibus est concaleatus. Pertz. V. 162.

²⁾ 1061. Andreas rex Pannoniarum cum a fratre suo regnum sibi circumquaque vastante multas injurias perpeusus fuisset; tandem febre pulsatus omnes thesauros suos in castrum Medilheka, necnon et filium Henrico regi per Thietbaldum comitem transmisit. Pistor. I. 299. Pertz V. 428. Ez a Berthold-codex egyik váriánsa Pistorinál.

³⁾ MLXI. Heinricus rex Willelhelmum marchionem Thuringorum et Epponem Cicensem episcopum, cum duce Boemiorum et exercitu bawarico misit in Ungariam ad ferendum auxilium regi Andrae. Pertz XVI. 174.

⁴⁾ 1061. In Ungaria regnavit Bela Pugil annis quatuor. II. 99. Edit. 1698.

adatait és Annalista Saxo tudósítását Vilmos örgróf — Eppo püspök és a bajor hadsereg küldetéséről Magyarországba.¹⁾ Lambert minf pontos évszámító nagy becsben áll.²⁾

Nem ingathatja meg e számítás helyes voltát hazai krónikáink azon híre, hogy Béla három *teljes* éven át uralkodott. Mert Kézai megírta, hogy királysága két és fél évig tartott:³⁾ a zágrábi krónika pedig elhúnyta napját, szeptember 11-dikét is jelöli.⁴⁾ Megjegyzendő egyébiránt, hogy, midőn a születési évet és a hivatalos vagy másnemű működés tartamát a korszaki, epochális számításra illesztjük, közszokás szerint csak kerek számot használunk, a törtszámok említésétől idegenkedünk. Például Julián császárságát idézzük. Juliánt, mint Cesar czímű trónörököst, császárrá kiáltja ki és paizsön fel-emelteti a hadsereg Galliában. Ekkor ő még csak trónkövetelő. Constancius császár meghalt 361. évi november 3-dikán. Ekkor kezdődik Julian császársága. Megölik őt a persa hadjáratban 363. június 26-dikán. Uralkodása tehát két évig sem tartott (Orosius egy évet és 8 hónapot ír): mégis, a kik nem veszik számba a napokat, a felezett éveket is egészül tekintve, három császársági évét említik. Így Béla királyságára nézve is, ha a korszaki 1061—1063-at tekintjük, hármat számolhatnak a krónikák, de nem *teljeseket*. Ha csupán csak a főhatalom tartamát vesszük, még Kézai két évét is soknak találjuk. 1061. decz. 6-dikától 1063. szept. 11-dikig csak egy év és kilencz hónap telt el.

Azon tekintélyekre hivatkozás sem válik be, hogy az egykorú külföldiek, mint Konstánczi Berthold és az Altaichi évkönyvek, »szabatosan« adják az 1060-diki évet Lambert 1061-dike ellenében. Mert Berthold eltérő adata saját vagy

¹⁾ 1061. Heinricus rex Willelhelmum marchionem filium Willelhelmi de Wimmare, et Epponem Cicensem episcopum cum duce Boemiorum et exercitus bawarico misit in Ungariam ad ferendum auxilium regi Andreae. Annalista Eccardnál Corp. hist. I. 492.

²⁾ Equidem miror in seculo tam barbaro — tantum hominis in temporum putatione solertiam fuisse ut in chronologis nostri temporis pudorem aliquem exprimere possit, si aliquem sensum harum rerum haberent. Scaliger. De emendat. temporum.

³⁾ Regnavit duobus annis et in tercio migravit a seculo. Font. II. 86.

⁴⁾ Obijt MLXIII. tertio Idus Septembris. Font. III. 254.

másolója szórakozottságából származhatott, s a hibát helyreigazítja szerzetes társa, ugyan Konstánczi Bernold. Az altaichi szerzetes évszámítása sem kifogástalan, és ellensúlyozza azt a Magdeburgi évkönyvek helyesebb adata. Végre Annalista Saxo és az Alberik-féle krónika döntenek a kérdéses ügyben, midőn Béla királysága kezdetét, illetőleg a bajor hadsereg ide érkezését 1061-re teszik.

Jó lesz ezen megállapítást is, mint Katona javasolja,¹⁾ Turóczi László nevére regisztrálni, kinek, midőn az előkészületekkel foglalkozott, nem állott volt még rendelkezésére annyi kútfői adat, mint nekünk mostanság. — Érdeme tehát annál nagyobb.

Megjegyezzük még, hogy az idézett díszműben Eppo püspököt Eberhard néven említi a szerző: egykorú Lambertnél Eppo = Ekbert.²⁾

Elmondtuk okainkat az 1061-dik év helyes volta felől a vitás ügyben, de nem támogatjuk írói tekintélyünkkel azon év feltétlen fentartását, s kijelentjük, hogy készséggel meghódolunk a velünk ellenkező nézetnek is, mihelyt a tárgyas czáfolat következetes voltáról meggyőződünk.

2.

Két egykorú tanú Kálmán király halálozási évről.

A 1116-dik esztendő, melyben Kálmán király elhunyt, meg van már diplomai adatokkal állapítva. Nehogy mégis egy 1115-re utaló külön vélemény a valót kérdéssé tegesse, ime két egykorú szerző tanúsága.

Prágai Kozma, ki 1125-ban végezi krónikáját, megemlíti 1116-ban II. István találkozását a cseh herczeggel, azon czélból, hogy a régi béke és barátság köztök fentartassék: >1116. Regis Colomanni post obitum, principis ejus mittunt ad ducem

¹⁾ Optime Turotzius et ejus continuator tam initium quam exitum Andree regis sic consignat: „Andreas eligitur anno 1046. sequenti coronatur.” Obiit anno MLXI. Hist. crit. reg. H. 151.

²⁾ Ekbertus, qui et Eppo abbas Fuldensis XV. kal. Dec. obiit. 1058-ra. Lambert Pertznél V. 160.

Wladislaum, quatenus cum rege *novello* nomine Stephano renovaret et corroboraret antiquam pacem et amicitiam.« Pertznél IX. 122.

Magáévá teszi ezen időszámítást az ugyan egykorú Anna-lista Saxo: »1116. Quo etiam anno principes Ungarie mortuo Colomanno rege suo, cum rege *novello* nomine Stephano occurrerunt Wladizlao duci Boemie ad corroborandam antiquam pacem et amicitiam.« Pertznél VI. 754.

Ezen kettős bizonyítékra két ellenvetést tehetne valaki. Első, hogy azok egyikében sincs meghatározva a kérdéses esztendő; a mit itt olvasunk, az csak a béke föntartását illeti. Felelet: Az évszám után mindketten Kálmán király megtörtént halálát teszik. A mi Kozmánál »post obitum« *statim* nélkül határozatlannak látszik, azt az annalista elég világosan adja: 1116 mortuo Colomanno rege = Postquam Colomannus rex anno 1116 mortuus est. Egy új király sem szokta ok nélkül a béke megerősítését évek múltáig halasztani.

A másik kifogásra, hogy t. i. az Annalista későbbkori másoló, ki Kozmától veszi adatát, tehát nem külön tanú — tagadólag válaszolhatunk. Igaz, hogy ő munkáját egész 1152-ig írja, de ekkor már aggastyán lehetett. Mert maga említi, hogy 1101-ben jeruzsálemi zarándokságot végezett, 1116-ban tehát már meglett ember volt, »1101. Nos quoque inter eos, qui se salo credere presumerunt, Joppen portum post sex hebdomadas attigimus.« Eccardi Corp. hist. I. 593. Mi a másolást illeti, a két tudósítás némely mondata azonos ugyan, de a szövegtől egymástól különbözik és nehéz eldönteni, Kozma kölcsönzött-e a névtelen krónikástól vagy ez amattól.

Bevégezhetjük tehát elmélkedésünket a honfoglalás előtti, nyugatra intézett magyar hadjárat valószínűtlenségéről, valamint Endre és Kálmán királyaink kimutatott vagy megerősített halálozási éveikről. Azon év meghatározását, melyen ősünk hadserege először lépte át hazánk nyugati és délnyugati határát, ifjabb és munkaképesebb tagtársainkra bizzuk.

Még egy indítvánnyal lépünk fel, hogy hazai történetírásunk kezdetleges állapotát rendszeresebb akadémiai eljárással türhetőbbé tethessük.

Nem volna-e czélszerű dolog, a nyílt pályázat helyett

egyes ismert szakembereket felszólítani, vállalkozzanak sorrendben a helyes chronológia megállapítására úgy keleti mint nyugati hadjáratainkról a vezérek korában. A módozatra nézve lehetnének a fejtegetések értekezések vagy terjedelmesebb derék munkák. Ezt óhajtotta egykor néhai Szalay László főtitkár is. Következhetnék azután feladatul Vajk-István keresztelési idejének meghatározása stb. Nem is kellene kitűznünk ily munkára határozott díjat. Megkimélnők ez által a magát túlbecsült műkedvelőt a haszontalan irkafirkától: a bírálót pedig az olvasás unalmától. Így tisztázhatnók fokozatosan történetünk vitás eseményeit és szűkebbre szoríthatnók a hivatalos tekintélyű conjecturák uralmát.

Hasonlik itt a számadatok kezelése az algebrai feladatok fejtegetéséhez, s az eljárási módozatok közlése nem sok élvezettel jár a műkedvelő olvasó vagy hallgató részére. Olyas mulatság ez, mint midőn politizáló közönségnek a mathematikai analysis részleteivel kedveskedünk.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

Sándorról. *Jakab Elektől*. 40 kr. — III. A magyar jobbágynépesség száma a mohácsi vész után. *Acsády Ignácztól*. 30 kr. — IV. Carvajal János bibornó magyarországi követségei 1448—1461-ben. *Fraknói Vilmostól*. 50 kr. — V. Tanulmányok a népvándorlás korának emlékeiről. *Pulszky Ferencztől*. 40 kr. — VI. Tanulmányok a rómaiak dáciai aranybányászatáról. *Téglás Gábortól*. 40 kr. — VII. A czéhek történetéről Magyarországon. *Szádeczky Lajostól*. 1 frt 40 kr. — VIII. A pécsi egyházmegye alapítása és első határai. *Ortvay Tivadartól*. 80 kr. — IX. A magyar nemesség és birtokviszonyai a mohácsi vész után. *Acsády Ignácztól*. 80 kr. — X. A magyar pogány sirleletek. *Pulszky Ferencztől*. 20 kr.

Tizenötödik kötet. I. Tanulmányok a rómaiak dáciai aranybányászatáról. *Téglás Gábortól*. 90 kr. — II. Oláhok költöztetése Délmagyarországra a múlt században. *Szentkláray Jenőtől*. 20 kr. — III. A szepesi jog. *Demény Kálmántól*. 40 kr. — IV. A királyi bírósági személyes jelenléte és ennek helytartója a vegyesházakbeli királyok korszakában. *Hajnik Imrétől*. 20 kr. — V. Kálmán király oklevelei. *Fejérfataky Lászlótól*. 90 kr. — VI. Bihar vármegye oláhjai s a vallásunió. *Bunyitay Vinczétől*. 75 kr. — VII. Szerémi György élete és emlékirata. *Szádeczky Lajostól*. 75 kr. — VIII. Szerémi emlékirat kiadásának hiányai. *Szádeczky Lajostól*. 45 kr. — IX. Nagy Lajos magyar király viszonya Giannino di Guccio francia trónkövetelőhöz. *Pör Antaltól*. 30 kr. — X. A Pécz nemzetség örökösödési pere 1425—1433. *Nagy Imrétől*. 45 kr. — XI. Péter bizádása. *Márki Sándortól*. 90 kr. — XII. Körös megye a XV. században. *Csánki Dezsőtől*. Ára 2 forint.

Tizenhatodik kötet. I. A magyar Anjouk eredete. *Órassy Lipóttól*. 30 kr. — II. A megye és a várispánság. *Balássy Ferencztől*. 30 kr. — III. Régi magyar birtokviszonyok. *Acsády Ignácztól*. 60 kr. — IV. Oklevelek István király korából. *Fejérfataky Lászlótól*. 80 kr. — V. Taine Hippolyt Adám mint történétíró. *Zsilinszky Mihálytól*. 40 kr. — VI. Újabb tanulmányok a rézkorról. *Hampel Józseftől*. 60 kr. — VII. Ugocsa vármegye keletkezése. *Komáromy Andrástól*. 45 kr. — VIII. A jobbágyság adózása 1577—97-ben. *Acsády Ignácztól*. 1 frt 20 kr. — IX. Lengyelországi adalékok hazánk s főleg Erdély XVI—XVIII. századi történetéhez. *Veress Endrétől*. 45 kr. — X. Történelmi egyezések és tévedések. *Mátyás Flóriántól*. 30 kr. — XI. A ciszterciezek középkori iskolázása Párisban. *Békefi Remigtől*. 80 kr. — XII. A romanizmus Magyarországon. *Réthy Lászlótól*. 25 kr.

Tizenhetedik kötet. I. A pusztaszeri monostor kegyurai. Székfoglaló. *Karácsonyi Jánostól*. 75 kr. — II. Pogány szokások őseinknél. *Mátyás Flóriántól*. 30 kr. — III. Tanulmányok a bosnyák-djakovári püspökség történetéből. *Dr. Hodinka Antaltól*. 1 frt 20 kr. — IV. Nápolyi László trónkövetelésének külföldi vonatkozásai. Székfoglaló. *Schönherr Gyulától*. 30 kr. — V. Az Árpád és Dalmácia. *Marczali Henrik* 1 frt. — VI. A szabad hajduk története. Vonatkozó levéltári kutatások. *Komáromy Andrástól*. 80 kr. — VII. Karai László budai prépost, a könyvnyomtatás meghonosítója Magyarországon. *Fraknói Vilmostól*. 30 kr.

a svédekkel. *Szilágyi Sándortól*. 10 kr. — X. Franciaország magatartása II. József császárnak II. Frigyes porosz királyllyal történt találkozásaiival szemben. *Wertheimer Edéttől*. 20 kr.

Tizenegyedik kötet. I. Masolino olasz képiró művei. *Irta Vaisz Ignác*. 10 kr. — II. Az 1681-ki soproni országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihálytól*. 50 kr. — III. A magyar alkotmány felfüggesztése 1673-ban. *Dr. Károlyi Árpádtól*. 40 kr. — IV. Az 1683-ki táborozás történetéhez. *Thaly Kálmántól*. 30 kr. — V. Kritikai tanulmányok a Frangepán család történetéhez. *Wenzel Gusztávtól*. 40 kr. — VI. Bethlen Gábor fehérvári siremléke és alapítványai. *Szilágyi Sándortól*. Ára 10 kr. — VII. Egy állítólagos római mediterrán-út Pannoniában. *Dr. Ortway Tivadartól*. 50 kr. — VIII. A keszthelydobogói sirmező. *Lipp Vilmostól*. 10 kr. — IX. Gróf Pálffy Miklós főkancellár iratai Magyarország kormányzásáról. *Marczali Henrik*től. 40 kr. — X. Erdély katonai védereje átalakulása a XVIII. században. *Jakab Elektől*. 60 kr.

Tizenkettedik kötet. I. Adalék Pannonia történetéhez Antoninus Pius korában. *Hampel Józseftől*. 20 kr. — II. Szabolcs vármegye alakulása. *Kandra Kabostól*. 30 kr. — III. Az 1637/38-iki pozsonyi országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihálytól*. 30 kr. — IV. Mabillon János a diplomatika megállapítója. *Horvát Árpádtól*. 30 kr. — V. Az 1642-ik évi szőnyi békekötés története. *Majláth Bélától*. 70 kr. — VI. A mai Nagyvárad megalapítása. *Bunyitay Vinczétől*. 20 kr. — VII. Összehasonlító vizsgálatok a hazai és észak-európai praehistorikus köeszközök eredete és régisége körül. Első fele. *Ortway Tivadartól*. 40 kr. — VIII. Ugyanaz. Második fele. 60 kr. — IX. Az 1646-ki tokaji tanácskozmány. *Zsilinszky Mihálytól*. 40 kr. — X. A becskerek-i vár. *Szentkláray Jenőtől*. 30 kr.

Tizenharmadik kötet. I. Lónyay Zsigmond és a nagyszombati béke-tanácskozmány. 1644—45-ben. *Zsilinszky Mihálytól*. 40 kr. — II. A Praehistorikus köeszközök régiségi jellegeiről. *Ortway Tivadartól*. 30 kr. — III. A kolozsvári ötves-legények strikeja 1573-ban és 1676-ban. *Deák Farkastól*. 40 kr. — IV. Törös János szerepe a linzi békekötésben. 1645. *Zsilinszky Mihálytól*. — V. Rövid észrevételek Kemény János önéletírásáról. *Deák Farkastól*. — VI. Szilágy megye középkori műemlékei. *Bunyitay Vinczétől*. 30 kr. — VII. Az eperjesi tanácskozmány 1647/48-ban. *Zsilinszky Mihálytól*. 40 kr. — VIII. Rosztizlaw galicziai herceg IV. Béla magyar királynak veje. *Wenzel Gusztávtól*. 10 kr. — IX. A Székelyek származásáról és intézményeiről. *Orbán Balázstól*. 20 kr. — X. Az örökös főispánság a magyar alkotmánytörténetben. *Hajnik Imré*től. 60 kr. — XI. 1708-ki pozsonyi országgyűlés történetéhez. *Zsilinszky Mihálytól*. 60 kr. — XII. Bethlen Gábor diplomáciai összeköttetéseiből. *Óváry Lipó*tól. 50 kr.

Tizennegyedik kötet. I. Tanulmányok a népvándorlás korának emlékeiről. *Pulszky Ferenc*től. 20 kr. — II. *Duka Tivadar* Körösi Csoma

